

The Unfathomable Oops: Sefat Emet, Midrash and the post-Revelation Sin

I. The Unfathomable Oops: Midrash

1. שמות כ"ד:ג'-ז'

(ז) וַיִּקְרָא סֵפֶר הַבְּרִית וַיִּקְרָא בְּאָזְנֵי הָעָם וַיֹּאמְרוּ כָּל אֲשֶׁר-דִּבֶּר יְהוָה נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע:

Exodus 24:3-7

(7) Then he took the record of the covenant and read it aloud to the people. And they said, "All that the LORD has spoken we will faithfully do!"

2. Shabbat 88a

אמר רבי אלעזר: בשעה שהקדימו ישראל "נעשה" ל"נשמע" יצתה בת קול ואמרה להן: מי גלה לבני רז זה שמלאכי השרת משתמשין בו? דכתיב: "ברכו ה' מלאכיו גברי כח עשי דברו לשמע בקול דברו" — ברישא "עשי", והדר "לשמע". אמר רבי חמא ברבי חנינא: מאי דכתיב "כתפוח בעצי היער וגו'" — למה נמשלו ישראל לתפוח, לומר לה: מה תפוח זה פרוי קודם לעליו, אף ישראל הקדימו "נעשה" ל"נשמע".

Rabbi Elazar said: When the Jewish people accorded precedence to the declaration "We will do" over "We will hear," a Divine Voice emerged and said to them: Who revealed to my children this secret that the ministering angels use? As it is written: "Bless the Lord, you angels of His, you mighty in strength, that fulfill His word, hearkening unto the voice of His word" (Psalms 103:20). At first, the angels fulfill His word, and then afterward they hearken. Rabbi Hama, son of Rabbi Hanina, said: What is the meaning of that which is written: "As an apple tree among the trees of the wood, so is my beloved among the sons. Under its shadow I delighted to sit and its fruit was sweet to my taste" (Song of Songs 2:3)? Why were the Jewish people likened to an apple tree? It is to tell you that just as this apple tree, its fruit grows before its leaves, so too, the Jewish people accorded precedence to "We will do" over "We will hear."

3. Midrash: Shmot Rabbah 27:9

ורבני אמרו, בני אם ערבת לרעה, אלו ישראל שהם ערבים בינן לבין הקדוש ברוך הוא. חביבים ישראל שנקראו רעים, שנאמר (תהלים קכב, ח): למען אחי ורעי, ומה היתה ערבותן, אלא בשעה שהקדוש ברוך הוא בא לתן את התורה, לא קבלוה אחת מן האמות אלא ישראל, משל למלך שהיה לו שדה והיה מבקש למסרה לארסים, קרא לראשון ואמר לו, תקבל אתה את השדה הזו, אמר לו אין בי כח קשה הימני, וכן לשני ולשלישי ולרביעי ולא קבלוה ממנו, וקרא לחמישי ואמר לו תקבל אתה השדה הזו, אמר לו הן, על מנת לפלחה, אמר לו הן, משנכנס לתוכה הובירה, על מי המלך מקפיד על אותם שאמרו אין אנו יכולין לקבלה, או על מי שקבלה עליו ומשקבלה עליו נכנס בה והובירה, לא על זה שקבלה. כך כשנגלה הקדוש ברוך הוא על הר סיני, לא הניח אמה שלא הרתיק עליה ולא קבלו עליהם לשמרה, וכשבא אצל ישראל אמרו (שמות כד, ז): כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע, לכה בדין הוא שתשמעו, הוי: שמעו דבר ה' בית יעקב, ואם לאו תענשו בערבות, הוי: בני אם ערבת לרעה.

דבר אחר, שמעו דבר ה', משל למלך שאמר לעבדיו שמרו לי ב' כוסות הללו והיה דיאטריטא, אמר לו הוי זהיר בהם, עד שהוא נכנס לפלטין היה עגל אחד שרוי על פתח הפלטין, נגח העבד ונשבר אחד מהם, והיה העבד עומד ומרתית לפני המלך, אמר לו למה מרתית, אמר שנגחני עגל ושבר אחד משני הכוסות. אמר לו המלך אם כן דע והזהר בשני. כך אמר הקדוש ברוך הוא שני כוסות מזגתם בסיני, נעשה ונשמע, שברתם נעשה עשיתם לפני עגל, הזהרו בנשמע, הוי: שמעו דבר ה' בית יעקב.

Another matter, "heed the word of the Lord," this is analogous to a king who said to his servants: 'Guard these two goblets for me,' and they were made of fine glass. He said to him: 'Be careful with them.' When [the servant] was entering the palace, there was a calf at the palace entrance. It butted the servant and one of them broke. The servant was standing and trembling before the king. He said to him: 'Why are you trembling?' He

said: 'Because a calf butted me and broke one of the two goblets.' The king said to him: 'If so, make certain to be careful with the second.' So too, the Blessed Holy One said: 'You crafted two goblets in Sinai, "we will perform and we will heed." You violated "we shall perform," as you made a calf before Me. Be careful with "we will heed."' That is, "heed the word of the Lord, house of Jacob."

4. [Aggadat Breishit 74](#) (see also Deuteronomy Rabba 3:10)

[ב] ד"א שמעו דבר ה' כפרתם בעשיה, קיימו את השמיעה, משל למלך שארש אשה בת אבות, ואמר לשושבינה מה היא מכנסת לי, אמר לו שתי מרגליות מעולות, שאין להם דמים, וראה אותן, משנטלה, הלכה למרחץ ואיבדה אחת, והיתה מתביישת לבא אצל בעלה, שמע המלך ואמר לה אבדת אחת שמרי את השניה, ואין כלום רע, כך כשעמדו ישראל על הר סיני לקבל את התורה, הכניסו להקדוש ברוך הוא עשייה ושמיעה, שנאמר כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע (שמות, כד ז), אמר הקב"ה איבדתן נעשה, קיימו נשמע, שמעו דבר ה'.

[2] Another explanation: they fulfilled the commandment of Hashem both in action and in hearing, as it says, "They heard the voice of Hashem as He was speaking the words" (Exodus 20:15), which means that they not only heard the words, but they also acted on them. This can be compared to a king who betrothed a woman from a prominent family, and he asked her agent what is she bringing to the marriage, He replied 2 precious jewels that are priceless. When the king saw them, one slipped off and was lost. The woman was ashamed to go to her husband with only one stocking, but the king heard about it and told her to keep the remaining one, and there was nothing wrong with that. Similarly, when the Israelites stood at Mount Sinai to receive the Torah, they accepted both the action and the hearing of the commandments, as it says, 'All that the HaShem hath spoken will we do, and obey.' (Exodus 24:7). The Holy One, blessed be He said, "You have done well in committing to action, and you will fulfill the hearing as well." They heard the word of Hashem.

II. The Ever Recurring Pattern: "You Botched *Naaseh*, be careful with *Nishma*"
Jacob and Shema

5. [Sfas Emes - Genesis, Vayechi, Section 25](#) (trans. MHK)

תַּרְנ"ו

בפסוק האספו ואגידה כו' ושמעו. ואחז"ל ביקש לגלות הקץ ונסתם ממנו כו'. כבר כתבנו במ"א כי האספו והקבצו הם ב' מיני כינוסים.... הקבצו ושמעו היא השמיעה ואחז"ל **קלקלתם נעשה הזהרו בנשמע** כי זו ההקדמה שהיא למעלה מן הטבע לא נתקיימה בידינו. ומעין זה עצמו ה' בהשבטים אם ה' מתאספים כרצונו ה' ניתקן הכל. כי באמת בני"י מוכנים לזה ויכולים להגאל כהרף עין כמו שהי' בקבלת התורה כשהקדימו נעשה לנשמע היו מוכנים להיות חירות ממיתה כמ"ש אלקים אתם כו'. ואז נעשים בני חורין כיון שמתעלים מן הטבע וכל הגלות רק בבחי' הטבע. וכשמדבקין בעץ החיים [מתעלים מן הטבע]. והוא השטר חירות שרמז במד' שרצה יעקב למסור להם וכיון שלא הי' התיקון כראוי הזהיר אותם בשמיעה. והם ב' פרשיות שבק"ש שאומרים בכל יום. שמע כו' ה' אחד היא מס"נ ואיתא בשם האר"י ז"ל אם הי' מכוונים ביחוד כראוי הי' נעשה הגאולה מיד. ואח"כ פ' והי' אם שמוע בחי' נשמע. אח"כ פ' יצי"מ רמז לגאולה שע"י פרשיות שבק"ש מתעורר הגאולה:

On the verse, "Come together that I can tell you... assemble and hearken" (Gen. 49:1-2)

The Sages wrote: Yaakov sought to reveal the End and be was blocked, etc. We already wrote in another place that *come together* and *assemble* are 2 forms of gathering....

Assemble and hearken (49:2) refers to the hearkening *nishma* [of Sinai] about which the sages said **"You botched *naaseh*, be careful with *nishma*."** This is because committing to act without first understanding is supernatural and unsustainable for us.

And similarly with the tribes, if they would have gathered according to his (His?) will, everything would have been repaired, because truly Bnei Yisrael are ready for this. They can be redeemed in the twinkle of an eye, just as when they received the Torah and put *naaseh* before *nishma*. At that time they were prepared to be free from death, as is written “you are divine” (Psalms 82:6). Consequently, they became free people because they transcended nature, and all exile is only in the natural world. And when they cleave to the Tree of Life, they transcend nature. And this is the deed of emancipation which is hinted to in the midrash that Yaakov wanted to transmit to them. But since the alignment was incorrect, he simply cautioned them about hearkening (*nishma*).

And so too in the 2 paragraphs of the daily Shema: *Hearken Yisrael...Hashem is one* is *mesirut nefesh*. And the Rabbi Issac Luria z”l says, if we had the proper intention when uniting Hashem’s name, redemption would be immediate. And afterwards, the second paragraph—if you hearken, is the aspect of *nishma*. And finally, the third paragraph about the exodus hints to redemption, since by way of the 3 paragraphs of the Shema, redemption is awakened.

Entering the Land of Israel, Tablets, and Torah Scroll

6. Sfas Emes - Deuteronomy, Eikev, Section 22:4 (trans. MHK)

Deuteronomy 9:1-6

שָׁמַע יִשְׂרָאֵל אֶתֶּה עֲבַר הַיּוֹם אֶת־הַיַּרְדֵּן לְבֹא לְרִשְׁתָּהּ גּוֹיִם גְּדֹלִים וְעַצְמִים מִמֶּךָ ...
וַיִּדְעֶתָ כִּי לֹא בְצַדְקוֹתַי יְהוָה אֶלְהֵיךָ נָתַן לָךְ אֶת־הָאָרֶץ הַטּוֹבָה הַזֹּאת לְרִשְׁתָּהּ כִּי עִם־קִשְׁה־עַרְףְּ אָתָּה:

תּרנ"ו

במדרש שמע ישראל א' עובר כו' קלקלתם נעשה הזהרו בנשמע ע"ש. הרמז כי אם לא קלקלו בנעשה היו נכנסים לא"י בצדקתם. אבל עתה נכנסו רק בחסד ה' כמ"ש המד' דהנסים נעשו על המים שהוא בחי' החסד. וענין קשה עורף אתה כי הנה יש בחי' פנים ואחור. כי יש בכל דבר פנימיות וחיצוניות. ונשמע הוא בחי' פנים ופנימיות וכמו כן מצד הפנימיות ירשו בני"א"י ומברכין גם עתה על ארץ חמדה כו' שהנחלת לאבותינו כו'. אבל תיקון החיצוניות הוא בחי' נעשה ולכן כ' מקודם אמרתי אלהים א' ובני עליון כולכם פרשנו בנפש וגוף שהיו עתידין להיות כמלאכים גם בתיקון הגוף. ולכן לוחות ראשונות היו מעשה אלקים. ובאחרונות שחטאו בנעשה היו הלוחות מעשה ב"ו והמכתב מכתב אלקים והיא רמז הנשמה והגוף כדאיתא הנשמה בגוף כאזכרות בגוילין.

In the Midrash “Hearken Israel, you are crossing the Jordan” (Deut 9:1), **you botched *naaseh*, be careful with *nishma***. (Deuteronomy Rabba 3:10)

This alludes to the fact that if they hadn’t botched *naaseh*, they would have entered the Land of Israel on the merit of their righteousness (see 9:6). But now, they enter only through *hessed*, as explained in the midrash, that miracles were done on the water [in crossing the Jordan], which represents *hessed*.

And the notion of being stiff-necked (Deut. 9:6) implies the idea of front and back. Similarly, everything has an internality and externality. And *nishma* reflects front, face, and internality, in consonance with the internality through which the children of Israel inherited the land of Israel, and they continue to bless “for the desirable land that You bequeathed our ancestors, etc” [as though they still possess the land through *hessed*]. But repairing the externality is the characteristic of *naaseh*, and therefore first Scripture said “I said, you are Divine and all of you are children of On High all.” (Psalms 82:6) which we explained refers to the soul and body that are destined to be like angels even with respect to perfected physicality.

And therefore the first tablets were divine creations. But the later tablets, after sinning with *naaseh*, were human creations while the writing was divine.

And that alludes to the neshama and the body, as it says (MK25a, Ramban Torat HaAdam10) the soul in the body is analogous to the Divine names on the parchment.

III. The Long Path to Redemption

7. Sfas Emes - Leviticus, Parashat HaChodesh, Section 1 (trans. MHK)

תרל"א

ב"ה ויקהל פקודי ופ' החודש

כתיב ויקהל קודם מצות שבת כי בשבת מתאחדין ברזא דאחד זה עיקר ענין שבת להיות כל הרצונות וכחות האדם דבוקין בשורשם שהוא נקודה הפנימיות חיות השי"ת שיש בכל אדם כמ"ש ויפח באפיו כו'. וזה ענין השביתה בשבת [וכ"כ בזוה"ק ע"פ אל יצא איש ממקומו ע"ש בפ' ויקהל]. ואא"ז מו"ר זצלה"ה הגיד מה שקודם החטא נזכר המשכן ואח"כ שבת. ואחר החטא נזכר שבת קודם המשכן כי [עבודת החול הוא ענין] מלאכת המשכן. [להמשיך השראת השכינה במעשה ממש. ושבת הוא עלי' וביטול. ולכך] קודם החטא הי' [עבודת החול] הכנה לשבת. ואח"כ הי' נצרך סיוע השבת לעבודת [החול שהיא] מלאכת המשכן כנ"ל. וכ"כ **קלקלתם נעשה הזהרו בנשמע.** וח"ו הכוונה בלי עשי'. רק שמקודם היו מקבלים עליהם להיות בלתי לה' [לבדו]. ועתה ע"י נשמע נזכה לעשי'. **[ונשמע הוא בחי' שבת כמ"ש לדעת כו' ששבת מביא ידיעה לאדם]** ולכך עתה נזכר שבת קודם המשכן עכ"ד ז"ל ע"ש ודפח"ח.

Veyakhel is written before the mitzvah of Shabbat because on Shabbat we unite in the secret of Oneness. And that is the central idea of Shabbat—that all of the human desires and strengths should cling to their root, which is the place of divine inner life force which every person possesses, as indicated by the verse “And Hashem blew into his nose” (Gen. 2:7) And this is the idea of resting on Shabbat [as written in the Zohar on Ex. 16:29 “A person should not leave their place...”].

And my grandfather, my rav and teacher of blessed memory explained that before the sin, first the tabernacle is mentioned, and then afterwards Shabbat. After the sin, Shabbat is mentioned first, before the tabernacle. Because the servile work constitutes the work of the tabernacle in order to draw divine eminence literally into action. And Shabbat is rising and ceasing. Therefore before the sin, the servile labor was preparation for Shabbat. Afterwards, the help of Shabbat was needed for the servile labor of the tabernacle.

And that is the intention of “**you botched *naaseh*, be careful with *nishma*.**” The intention is not, G-d forbid to be without action! Simply that originally they committed to be exclusively G-d's. And now, by way of *nishmah*, we can merit deeds. **And *nishma* is the idea of Shabbat**, as written “Guard my Shabbat...to know the I am Hashem that sanctifies you” etc (Exodus 31:13)--Shabbat brings knowledge to the human, and therefore it is needed before the tabernacle. These are the words of my blessed grandfather.

8. Sefat Emet - Exodus, Yitro, Section 21:3

ואמו"ז ז"ל אמר על המד' **קלקלתם נעשה הזהרו בנשמע.** שאין הפי' שלא לעשות. רק שקודם החטא זכו לשמוע בכח הקדמת הנעשה. ועתה השמיעה מסייעת לתקן העשי' כו'. והוא כמ"ש כי הראשונים הקדימו לברר הברורים למטה ועי"ז זכו לירידת השפע מלמעלה. ועתה עכ"פ צריכין בכח התורה לברר הניצ"ק:

And my grandfather and teacher of blessed memory said about the midrash “**you botched *naaseh*, be careful with *nishma***” that the idea is not to refrain from doing. Rather, before sin, they were able to hearken leveraging the power of preempting the *naaseh*. But now the hearkening (*nishma*) helps to repair the deeds (*naaseh*), etc. And that is what is written that the early ones were first to clarify and distinguish on earth, and in this manner merited the descent of supernal effluence. And now, no matter what, we need to **clarify the holy sparks with the power of Torah.**